

Пеџар Маџовић

ОЦУ

Отац излази на балкон и пуши
међу саксијама и петунијама.
Судара се у диму са мушицама.
Постаје обрис главе
у тим облицима, а већ знам
да је сваки отац светац
тек после смрти.

Ову слику памтићу када
будем могао да је кажем
овако, сада сам у кревету,
са звечкама, и предосећам
колико ће протећи порицања
пре него што се прихватимо,
јер тад се престаје жутети са
сунцем, на фотографијама,
бледети у димовима. Отац ће,
коначно, почети да сазрева,
после себе, са мнош.

ЛЕТО, ЗИМСКИ УГАЉ: DUB

Наша одећа, пуна соли и четинара,
у ормарима је. Кроз окна допире
зимски угаљ и бесмисао се скупља
попут латица с вечери. Имали смо
на тим обалама тек кожу, препланули
стид под сенкама и залуталу рибу
у прозирном, сутонском злату.

Плави неон реклама разлива се
кроз прозоре, у ноћ. Електроника
с радија премешта нас у потпуни *dub*.
Бродоломници смо у млазу светлости
и срећно лутамо по собној топлини.
Трајемо као честице у непрекидном
лебдењу над меблом трошног
намештаја. Испод телесних фреквенција
звук је вечан, запамтиће нас
наше речи, изговорене у слабости,
у тамњењу предмета док пролазе
фарови аутомобила. Ми смо сањарења
планктона у светлуцању пред освит,
на отвореном, заборављеном мору.

О ДРЖАВИ

Једино је мрак собе електроплав.
Тишина опстаје у стабилном струјању
напона. Ова кратка трајност ноћи
постаје здрава плесан: тако дише земља

кад држава узмакне. И нема је нигде
овог трена: трафике су затворене,
не блеште наслови таблоида, не пролазе
ни патроле, ни отупљујућа музика
са колских озвучења. Сигнали предајника

сада трепере умирујуће, као звезде, у звуку
рађају се возови, без напора, и примају,
кроз окно овог дома, утишану плавет.

У ПОЉУ ВЕТРОГЕНЕРАТОРА

Лежао сам у пољу
ветрогенератора, хук елиса
лелујао је решетке од сенки
стубова по мом лицу. Тај звук
био је другачија тишина и немир
растао је као сипљиво дисање
у засаду топола.

Желео сам да се одморим после
посла. Живчани повици шефова и
фискалних каса, синдикално
ућуткивање шиканирања, и даље
избијали су као прековремени,
неплаћени рад – из јетре,
желуца, кроз утрнуло језика и
леве руке, на очне јабучице.

Само мало мира, жудео сам
месецима, и сада, дошавши овде
надохват сна, осетио: акутни удари
органа експлодирани су на спокој
ненавикнути, попуцали капилари
по целој кожи, пигментација
ширила се у рђу.

Хтео сам да досегнем повратак
обале. Да, након почетне грубости
тла по голим стопалима, у мртвима
нађем спокојну блештавост белине
и стабилни ослонац.

А разазнавао сам, у хуку елиса,
шапат: *Али ниједан новчић немаш
за склајајуће кайке...* Ослепљена
физиологија опраштала се кружећи око
пројектованог пејзажа, сунцем
збуњена, и ретком маховином.

БЕЛА АВЕТ

Нешто те изједа, не да̑ ти да се помериш:
праскозорја без облака, ведрина по соби
стреља, сјајеви, мали пожари око тебе дом
прождиру. У другом времену као руке
цветови би се раширили, а тек су опомена
на инхибиране алергене: жута постеља
развије се наглим сећањем на маглу
ране јесени када још ништа није мртво,
али тако сигурно знаш – биће.

Ветар угони кроз расушену столарију
жаморе и машине. Неко закаснело јато
експлодирало је немирним сенкама.
Туга, и окамењен талог кафе. Не
смета ничему накривљени стуб лампе.
Устати и отићи одавде: то песку што цури
недостаје звук. Тако потребан додир
узврати мебл намештаја.

Једна планинска бистра река протиче
негде не стежући се у кориту. А ово
сањаш: бела авет кесе на пустом
друму завитлана лудом брзином,
упорно у ретровизору. Прогонство
без хвата. Али не брини: када се сенке
стопе с вечери, љубави и топлине тако
сигурно, знаш, биће.

ЛАМЕНТ

(за Т. Р.)

Вама се обраћам, хипстери,
циници и хејтери, ходате
по води и завааравају вас
ратови, геноциди и злочини,
још се чудите над историјом,
свет вам долази са екрана,
знате шта је здрава храна,
али не и испразност
промискуитета.

Мој зној смрди на кухињу
утамничену пржењем
на масти, направио сам
пакт са прашином у дому и
знам шта су бенигна хиперплазија
и цевчица у уду, волим ритам
пејсмејкера, не користим
мобилни телефон, поштујем цветања
и немењање ваздушног притиска,
лежем у тишинама.

Деведесет и три су ми године и
даље сам несигуран да ли сам
у рату био убица
верујем у претварање воде у вино
верујем у опроштај греха
верујем у васкрсење тела...
Ништа ми друго сад не преостаје,
то хоћу да вам кажем.

ВИТКО ТЕЛО

Прави песници нису више дебели. За доручак пију смутије, не пуше, трче полумаратоне, иду на јогу. *Chill* са слушалица искључује их од станичних чекаоница док пишу, а пишу са врелим процесором на мудима, без бола. Прави песници су потентни и више не варају жене. Жуде за вукојебинама, каљевом пећи и ергономским столицама.

Не флертују са националистима, рециклирају отпад, не купују у хипермаркетима. Прави песници су уверени вегани, брзо варе лећа и зрневља. *Прави њесници нису више дебели,*

одјекује ми уморно у сну, док се моје витко тело провлачи кроз рибарску мрежу, кроз празну кључаоницу, кроз уши камиле. Церека се цинично и шапуће ми *шћа* су *њрави њесници!*